

Pensionsvägraren på KTH

Våren 2008 utsåg elektroteknologerna mej till årets lärare. Då insåg jag att någonting var väldigt fel i högskolans regler. Som sextiosexåring var jag enligt KTH-handboken absolut förbjuden att arbeta vidare i min lärartjänst, och jag visste att det om några månader skulle hamna ett otrevligt kuvert i postfacket. Det skulle inte innehålla några uppskattande ord från rektorn om mina värdefulla insatser under alla år (jag började undervisa 1960) utan bara en hänvisning till en paragraf och meddelandet att jag fråntas tjänsten. Det här visste jag eftersom en bedrövad kollega visat detta administrativa silkesnöre.

Jag skrev ihop en [debattartikel](#), en brandfackla för KTHs personaltidning eller för mitt fackliga organ. Men det är alltid intressantare för läsarna att få båda sidornas syn, så jag skickade den till personalchefen för kommentar. Det här var i maj, men någon kommentar fick jag inte.

Egentligen borde man räkna med stöd från sitt fack, men jag mindes att dom fackliga organisationerna gjort allt för att stoppa lagen som tillåter en att vara kvar till sextiosju, så jag nöjde mej med att informera några i fackstyrelsen om min aktion. Det bemöttes faktiskt med välvilligt intresse.

Flera andra omständigheter spelade mej i händerna. Den nya åldersdiskrimineringslagen skulle träda i kraft vid nyår, lagom till min sextiosjuårsdag. Den är visserligen vag i frågan om huruvida ålder kan räknas som sakskäl för avsked, men det EU-direktiv som den implementerar är tydligare. Och en tidigare elev som blivit datamiljardär erbjöd sej flott att stå för dom juridiska kostnaderna i Europadomstolen!

En känd tevejournalist från ett av dom grävande programmen råkade få nys om mitt fall och la sej i startgroparna för ett skandalreportage. Men jag tyckte att rektorn borde få ta ställning först. I augusti skrev jag sålunda en [ansökan till rektorn](#). Det kom aldrig något svar på den men jag förstod av Ingrid Melinder, min dekan, att hon avkrävts ett utlåtande om min duglighet.

I början av december ringde personalchefen mej. Så här gör vi, sa hon, och det som kom sen hade jag verkligen inte räknat med. Du pensioneras och återanställs i samma veva på din gamla tjänst! Förvirrad la jag på luren med en obestämmd känsla av att jag blivit lurad. Känslan blev starkare när jag läste vad som står i KTH-handboken:

Arbetstagare som fyllt 67 år kan inte återanställas.

Men veckan därpå fick jag ett papper, underskrivet av min dekan, som innebar just återanställning efter sextiosju. Observera att KTHs ledning inte har fattat något beslut eller ens besvarat ansökan. Så beslutet om återanställning har bara rektorns muntliga stöd och han slipper att ta ansvar för det.

Jag har alltså fått som jag vill för egen del, men jag har inte fått någon ändring i dom åldersdiskriminerande regler som högskolan vidmakthåller. Måtte det bli vettiga regler snart ändå.